

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CLXXXIV. Quandos quis hæredem instituit, & illius hæredes vocavit casu quo primus institutus non adiret suam hæreditatem locus est transmissioni in favorem hæredis ab ejus hærede instituti: & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

ritatem; considerandum est, doctrinas ex aduerso propositas procedere, quando testator agnationis rationem habuit, quæ cum per fœminas conseruari nequeat, certum est eo casu eas sub lineæ masculinæ nomine contineri non posse, ut dicit Rota *dicta decif. 203. part. 2. recent. & alibi passim*. Contendebatur enim ibi de conseruatione agnationis, sicut & in casu aliarum decisionum. † At hic non agitur de conseruanda agnatione, cum Hospitale fuerit substitutum, quod non est capax agnationis: ita utrumque casum distinguit Menoch. *consil. 625. num. 8. & num. 19. versic. non obstant*: sequitur Fufar. *de substit. quest. 346. num. 43*. Alii enim DD. qui contrarium sentiunt, & maxime Menoch. *dicto consil. 203. part. 2. recent.* loquuntur in casu, in quo conseruatio agnationis fuit in intentione testatoris, ut notat etiam Giouagnon. *consil. 7. num. 34. vol. 1.* & ita in terminis substitutionis piæ causæ, fuit decifum apud Peregr. *decif. 4. num. 2*. Idemque post longam disputationem, concludit Socin. sen. in *l. cum Aem. ff. de cond. & demonstr. n. 8.* dicens ita fuisse decifum per Collegium Auenionense.

5 Secundo aduertendum est, magnam esse differentiam inter filiam ipsam testatoris, vel masculi primi gradus; & eam, quæ ex vltioris gradus masculo nata est. Ratio est, quia fœmina est principium lineæ fœmininæ, nec potest esse de lineæ masculinæ, quæ nunquam incipit: non enim à patre inchoata est, qui vnicus est masculus, sicut linea apud Mathematicos ex vno solo puncto confici nequit: Idem de filia masculi primi gradus: Fufar. *d. g. 346. n. 34. & sequent.*

6 Secus est dum agitur de filia vltioris grauati, cum hæc verè sit de lineæ masculinæ: ut bene comprobatur Giouagn. *dicto consil. 7. num. 24. & 25.* & in his terminis loquitur Mart. Medic. *decif. 1. num. 32.* & Cyriac. *controvers. 281. num. 87. & sequentib.* nec non Peregr. *dicta decif. 4. Menoch. consil. 379. n. 26.*

7 † Quamuis Duran. *d. decif. 300. n. 6.* existimet non esse faciendam differentiam inter filiam, & neptem testatoris, cuius sententiam veriorē existimo.

8 Teriò, quod si filia ista contenderet contra masculos superstities, maior quidem esset difficultas: sed cum agatur contra extraneum, nempe contra Hospitale, DD. in hanc sententiam inclinant, ut filia ista durante vita sua extraneo substituto præferri debeat: Giouagn. *dicto consil. 7. num. 35. in duodecimo casu*, qui licet videatur se restringere ad casum, in quo vocati sunt descendentes ex lineæ, vel per lineam masculinam, non autem quando de ipsamet lineæ testator loquutus est, nulla descendentiæ facta mentione; tamen generaliter quod facta lineæ masculinæ mentione fœminæ admittantur, quando nulli extant masculi, tradit Menoch. *consil. 625. num. 12. versic. quinto ad rem*, post Pinel. in *l. 3. C. de bonis matern. num. 29. versic. & hac opinio.*

9 † Nec refert quod pia causa fuerit substituta, Peregr. *dicta decif. 4. num. 2. & 3.* Et in casum finitæ lineæ masculinæ, fœminam piæ causæ substitutæ præferendam esse, masculis non extantibus, & cessante agnationis ratione, clarè determinat idem Menoch. *dicto consil. 379.*

Ego tamen, licet quæstio sit difficilis, potiorē pauperum causam esse existimo: quia testator non locutus est de deficientia descendentiū ex lineæ masculinæ, sed considerauit deficientiam ipsius lineæ; quo casu lineæ masculinæ dicitur deficere, quando nulli extant masculi ex illa: & licet fœmina sit de descendentiū ex lineæ, non tamen est de lineæ: siquidem negari non potest, † quin differen-

tia illa inter casum quo facta est mentio descendentiū ex lineæ masculinæ, & illum quo ipsius lineæ mentio facta est, sit valde considerabilis, ut colligitur ex Giouagn. *dicto consil. 7. num. 15. 16. & 17.* & Menoch. *dicto consil. 625. num. 9. & consil. 1053. num. 9. & consil. 205. num. 27. & 28.* Ratio est, quia licet, ut iam dictum est, fœmina descendat à lineæ masculinæ, non tamen continetur in lineæ, cum sit initium lineæ fœmininæ.

CAPUT CLXXXIV.

Quando quis hæredem instituit, & illius hæredes vocauit, casu quo primus institutus non adiret suam hæreditatem, locus est transmissioni in favorem hæredis ab ejus hærede instituti; & iste transmissarius tenetur ad omnia onera hæreditatis transmittentis; quia illam hæreditatem habet à transmittente jure hæreditario; & bona transmissa non augent legitimam debitam super bonis transmittentis.

S V M M A R I V M.

- 1 Testator potest facere transmissibile, quod aliàs non esset transmissibile.
- 2 Hæredum mentio dispositivè facta arguit transmissionem.
- 3 Hæredum mentio facta cum clausula, ex nunc, prout ex tunc, transmissionem inducit.
- 4 Hæres veniens jure transmissionis, tenetur solvere debita transmittentis.
- 5 Transmissarius succedit ex persona transmittentis.
- 6 Bona non transmittuntur, nisi sub qualitate hæreditaria.
- 7 Bona transmissionis jure venientia non augent legitimam super bonis transmittentis petitam.
- 8 Succedens in feudo hæreditario tenetur solvere debita sui auctoris.
- 9 Per generalem hæredum institutionem videtur quis elegisse.
- 10 Iurium appellatione venit facultas aliquid faciendi.

Respondi, Ludovicum vocatum ad hæreditatem Hentietæ sororis suæ, post mortem duorum vniuersalium hæredum ipsius sororis, vigore testamenti per eam conditi, succedere etiam debere in bonis Franciæ, quæ testamento dictam Hentietam hæredem reliquerat, quamuis ipsa Domina Hentietta hæreditatem Franciæ sibi delatam minime adiunxisset.

Certum est enim, quod quamuis hæreditas delata, & non adita, regulariter non transmittatur ad hæredes; tamen testator potest facere transmissibile illud, quod aliàs transmitti non potuisset, cum in testamentis voluntas testatoris totum faciat, & pro lege habeatur, ut inter ceteros deducit Peregrin. *consil. 65. num. 4. vol. 5.* & omnes DD. vniuersim consentiunt ita tenent, ita ut non sit opus pluribus allegationibus.

Voluntas

Voluntas autem testatricis, videlicet Dñæ Francescæ, est evidentissima in fauorem, transmissionis; cum ipsa declarat in suo testamento, quod propter certas causas eidem testatrici bene notas, Dña Henrietta ejus hæres posset differre, aut procrastinare petitionem suæ hereditatis per longum spatium temporis, & annorum, quod reperi sapius in clausulis legatorum: postmodum verò illa instituta hærede, dicta Dña Francesca subiungit, quod si ipsa decederet ante acceptationem suæ hereditatis, voluit & ordinauit quod dicta hæreditas veniat, sit & pertineat ad hæredes eiusdem Dñæ Henriettæ, quos dicto casu, quatenus opus est ipsa testatrix, *ex nunc, prout ex tunc*, substituit, & instituit respectiue, in locum dictæ Dñæ Henriettæ. Aut igitur dicta Dña Henrietta adiuit hereditatem Francescæ, aut non: si adiuit, res est expedita: si non adiuit similiter ex mente testatricis succedere debent hæredes dictæ Dñæ Henriettæ, si non jure vocationis, ² saltem jure transmissionis: † cum Dña Francesca testatrix expressè voluerit quod Dña Henrietta possit de dictis bonis disponere, & hæredem instituere: imò quod plus est, expressè vocauerit hæredes ipsius, qui propterea saltem jure transmissionis admittendi sunt: juxta doctrinam Baldi in *l. si pater, C. de instir. & substit. in quarta quest.* ubi loquitur de fideicommissio conditionali relicto Titio & ejus hæredibus: ex qua nominatione *hæredum* dispositiue facta, colligitur coniectura transmissionis & vocationis: quam doctrinam communiter receptam esse asserit Peregr. *conf. 63. num. 31. vol. 2.* & Card. Mantica, de *consec. altinar. volum. lib. 11. tit. 20. n. 19.* & infinitos propemodum citat Fusar, de *substit. quest. 490. n. 114. & sequent.*

3 Tantò magis inducitur viri transmissio, quia re-
statrix hæredes Dñæ Henriettæ vocavit, & insti-
tuit cum clausula *ex nunc, prout ex tunc*, ut optime
ostendit Christoph. Mart. *Exam. 2. num. 23.* per do-
ctrinam Bartoli in *l. is qui pro emptore, ff. de usucap.*
Fufar. ubi *suprà, q. 490. n. 19.*

Quod si supponamus heredes Dñæ Henriette
venire tanquam hæredes testamentarios ipsius, sue
jure vocationis, siue jure transmissiōis; sequitur,
illos teneri restituere bona ipsius Dñæ Francis-
cæ cum fideicommissio vniuersali bonorum Hen-
4 riciæ. † Certum est enim, hæredem jure trans-
missiōis venientem teneri adimplere omnia legata,
& fideicommissa apposita in testamento transmi-
tentis, & solvere omnia illius debita de dictis bo-
nis, eademque bona transmissa ponere in inuen-
tario bonorum transmittentis, ut tradunt Zanchus
in l. hæredes mei, §. cum ita: ff. ad Trebell. num. 203. &
204. & aliqd habetur n. 358. in fin. l. si quis
filium, C. de inoffic. testam. num. 3. in secta limit.

5 *Castren. in ead. l. n. 3.* † Succedit enim ex persona
transmittentis: *Ruin. conf. 22. num. 19. vol. 3.* Et
ideo quemadmodum bona propria Dñæ Henrietae
sunt supposita fideicommissio in fauorem dicti
6 Ludouici, ita etiam bona transmissa; † quia non
transmittuntur, nisi sub qualitate hæreditaria.
Rip. disto §. cum ita, num. 62. cum allegatis per
Fular. quæst. 491. quibus addo *Nicol. Noal. in tract.*
de transmiss. in princ. num. 4. & multis sequentibus.
Vbi quod succedens jure propriæ vocationis,
necesse non habet, vt sit hæres antecessoris, sed
succedens jure transmissiois debet esse hæres
transmittentis, & ideo tenetur legatariis & credi-
toribus eiusdem transmittentis satisfacere. Quod
facere non tenetur succedens jure propriæ voca-
tionis; & res transmissa dicitur esse de hæreditate

transmittentis ad omnes effectus, ꝑ ꝑꝛeterea
ad fines detractionis legitimæ super bonis trans-
mittentis calculandæ, in qua bona transmissa
ponuntur in globo hæreditatis illius: Cetera
part. 3. c. 1. de transmiss. n. 158. Surd. desol. 140. n. 54.
& 16. cum aliis per eos allegatis. Et factum de
mili quæ traduntur per DD. de eo, ꝑ qui locatur
in feudo hæreditario; vel de filio, cui fuit acqui-
situm tanquam hæredi patris; hi enim reventur sol-
vere debita, & præstare fideicommissi antecesso-
rum: quia bona illis acquiruntur sub qualitate
hæreditaria: in quibus casibus loquuntur naturali-
ter DD. citati à Fufar. d. q. 491.

DE Cetero a F. 491.
Neque opus erat quod dicta Dña Henrietta
expressis verbis disponeret in suo testamento
hereditate Francescæ: quia cum duraret mentis
rationalis, propter quem ipsa non subeant expulsi
acceptare dictam hereditatem Francescæ, sed
licet incurreret indignationem mariti, qui cum
patris frater Dña Francescæ, qui ipsi ad in-
testatū successurus fuisset, & in cuius mariti do-
testamentum Henrietta recitatum fuit, & ipsa
maritus summopere nepotem diligebat, cum cum
heredem vniuersalem influisset, non potest ex
mente testatoris Henrietta teneri ad expressam
dispositionem de bonis Francescæ; sed sufficiat
expressio verbis generalibus, ne aliquis con-
temneret dicere Dominam Franciscam voluisse adhi-
gere suam heredem ad indicandam suam volun-
tatem marito, quam tamen secretam remanere te-
statix ipsa Francesca cupiebat.

Præterea non fuisset opus, quod Francisca vocasset hæredes Henriette in casum non aditæ, quia si ipsa expressè de bonis Franciscæ disposuisset, ex eo solo illius hæreditatem adquisisset: ad tradita in *l. gerit*, ff. de acquir. hæred.

Et tamen quando verfarem in calo, in quo
necessaria fuisset mentio expressa bonorum Fran-
censium, satis diceretur facta per illam generalem
hæredis institutionem, quiquid dicitur Socin.
conf. 92. num. 23. vol. 3. quia contra contrarium
ex Patif. conf. 472. numero 62. & vol. 1. Peregr.
fideicom. art. 70. num. 37. & sequent. sive ad
Menoch. conf. 1130. numero 13. Fulat. quæst.
444. numero 8. & 550. numero 10. & quæst.

Maximè stantibus verbis generalibus dictis
stitutionis factæ per Dominum Henricum
omnibus & quibuscumque suis bonis, nominibus
juribus, stationibus, & actibus, quacumque
consistant, aut consistere possint, præsentibus
futuris; quæ denotent enixam mentem testatoris,
cùm appellatione *jurium*, veniat etiam facultas
quid faciendi, vel disponendi: Menoch. *confat.*
num. 32. Fular. *dicta questione 550. numero 1.*
& 16.

CAPUT CLXXV.

Confessio dotis receptæ in dubio præsumitur facta constante matrimonio, non modo donandi, & non firmatur juramento, nisi præcesserit dotis promissio. Et ex quibus conjecturis præsumatur simulacra & simulata. Quæ simulacra test opponi, etiam si lapsa sint tempora præsumuntur.